

גברת ודדר הקשיבה. התרנגולים בחצר קראו והברווזים בתעלה געגעו והציפורים שרו בין העצים. גם הגברת ודדר זמזמה לעצמה, כאשר חזרה למטבח.

קייט וקאט עדיין ישנו במיטת הארון שלהם. היא נישקה לכל אחד מהם. התאומים פתחו את עיניהם. "קייט וקאט" אמרה הגברת ודדר "השמש זורחת, הציפורים כבר ערות ושרות וסבא הולך היום לדוג. אם תמהרו תוכלו ללכת איתו! הוא יבוא הנה בשעה שש, אז קומו מהר ותלבשו. בינתיים אכין לכם ארוחת צהרים בסל הצהוב ואתם יכולים לחפש קצת שלשולים לפתיון בגינתנו. רק תשגוהו לא לדרוך על שתילי הכרוב שאבא שתל בגינה.

קייט וקאט קפצו מיד ממיטותיהם. אמא עזרה להם להתלבש ולנעול את נעלי העץ שלהם. אחר כך נתנה לכל אחד לחם וקערת חלב לארוחת בוקר. הם ישבו על סף הבית ואכלו.

היום בו הלכו לדוג.

בוקר קיצי אחת יצאה הגברת ודדר מדלת מטבחה הקטן. היא הביטה על הדרך שהובילה לביתם, ולתעלת המים שלצידה של הדרך ולשדות הירוקים שמעבר לתעלה ועד לקצה העולם, שם איפה שהשמיים נוגעים באדמה. השמיים היו כחולים והשמש התחילה להציץ מעל העצים.

השלשולים ביניהם ואת החכות שלהם נשאו על כתפיהם.

הנה תמונה של קיט וקאט כשהם מחפשים שלשולים בגינה. כפי שאתם רואים הם לא דרכו על שתילי הכרוב. הם רק התישבו עליהם, אבל זה רק במקרה.

קיט חפר והוציא את השלשולים וקאט שמה אותם בסל ביחד עם קצת אדמה, כדי שירגישו בבית. סבא הגיע עם חכה גדולה לעצמו ושתיים קטנות לתאומים. בקצה כל חוט היה קרס קטן. גברת ודרר נישקה לקיט ולקאט. "תקשיבו לסבא" אמרה "ואל תפלו למים." סבא עם קיט ועם קאט יצאו לדרך לאורך התעלה. הבית בו חיו התאומים שכן קרוב לתעלה. אבא שלהם היה גן ושורות של כרוב, סלק ובצל נמשכו לאורך הדרך. סבא חי בעיר הקרובה, לא הרחק מהחווה בה חיו התאומים. לא לעתים קרובות היה לו יום פנוי, כי היה חלבן והוביל חלב לבתי האנשים בעיר. פעם אחרת אספר לכם גם על כך, אבל לא עכשיו, כי אחרת לא אוכל לספר לכם על יום הדייג.

בדרך סבא החזיק את החכה שלו ואת הסל עם ארוחת הצהרים וקיט וקאט החזיקו את סל

"לאן שטות הספינות, סבא?" שאל קיט.
"לאמריקה, לאנגליה, לסיין, לכל העולם" ענה סבא.
"למה?" שאלה קאט. קאט תמיד שאלה "למה?", ואם
לא היא, אז קיט שאל כך.
"הן מובילות בדי צמר ופשתן מהמטוויות של הולנד,
בשביל שמלות של ילדות בארצות אחרות" ענה סבא.
"וזה הכל?" שאל קיט.

"הן מובילות גם גבינה ודגים מלוחים ובצלי פרחים
וחמאה והמון דברים אחרים, והן מביאות לנו חיטה
ובשר וכל מיני דברים טובים מארצות הים."

הם הלכו לאורך התעלה ואחר כך פנו שמאלה בשביל
שהוביל דרך שדות ירוקים אל מה שהיה נראה כמו
גבעה גבוהה. אך לא הייתה זו גבעה, כי בהולנד אין
גבעות בכלל. זה היה קיר אדמה, עם צדדים
משופעים, וארוך, ארוך מאוד, וגבוה כמו בית או אולי
אפילו עוד יותר גבוה.

קיר כזה בנוי סביב חלק מאדמות הולנד, שם איפה
שגרים התאומים. שם האדמה נמוכה יותר מפני הים.
אילו לא היה קיר כזה כל האזור היה מכוסה במים,
ואז לא היה אזור כזה בהולנד, ולא תאומים ולא
סיפור. מכאן יוצא שטוב שהיה שם קיר כזה. הוא

נקרא סוללה.
סבא, קיט וקאט טיפסו על הסוללה. כשהגיעו למעלה,
התיישבו לנוח מעט, ולהביט על הים הכחול. סבא ישב
באמצע, קיט בצד אחד וקאט בצד שני. הסלים עם
השלשולים והארוחה עמדו לידם.
ביום שטה אוניה גדולה.

קטרינה. וממילא לעולם לא ניתן לומר מה תעשנה בנות. אבל, ילדים, אם נשב כאן לא נתפוס דגים." והם ירדו לצד שני של הסוללה אל המזח הקטן שבלט מהחוף לתוך הים. סבא הראה להם איך לנעוץ את הפתיון על הקרסים. קיט עשה זאת גם בשביל קאט, כי היא פחדה קצת.

הם התישבו על המזח. סבא ישב בקצה עם רגליים תלויות למטה אל המים, אבל את התאומים הוא הושיב קצת אחורנית, כך שרגליהם נשארו על המזח, מושטות לפניהם, כדי שלא יפלו למים.

הם הטילו את החכות למים וישבו בשקט. השמש עלתה יותר גבוה ועל המזח נעשה חם. זבובים דקדקו באפה של קאט והיא התעטשה. "תהי בשקט" לחש קיט "את מגרשת את הדגים. הבנות ממילא לא יודעות לדוג."

"אני חושב שאהיה רב-חובל כשאגדל" אמר קיט. גם אני" אמרה קאט.

"בנות לא יכולות" אמר קיט. אבל סבא נענע בראשו ואמר: "לעולם לא תדע מה

יכולה להיות בת כשהיא גבוהה מטר וחצי וקוראים לה

קִיט היה במים משתכשך כמו לווייתן קטן, כשקִרס החכה עדיין נעוץ לבגדים שלו.

סבא קפץ אף הוא. הוא תפס את החכה של קִיט ומשך חזק. כעבור רגע קִיט היה כבר במים רדודים, מתנשף כמו כלב ים. סבא הושיט יד ומשך אותו החוצה.

כשקִיט היה כבר על המזח חיבקה אותו קִיט בכל כוחה, למרות שמים זלגו מהשערות, העיניים והאוזניים שלו.

"קִיט" אמרה "אני באמת חשבתני שדג נתפס בחכה שלי."

"ב-ב-בדיוק כמו ב-ב-בחורה" אמר קִיט כששיניו משקשקות מרוב קור "לא יודעת איך ל-ל-לדוג."
"בכל אופן" אמרה קִיט "אני תפסתי יותר, כי תפסתי אותך!" ואחר כך היא חשבה על משהו אחר.
"קִיט" אמרה "הרי אמא אמרה לך לא לפול למים."

אך פתאום קִיט הרגישה משיכה קלה בחוט החכה שלה. היא נתנה צעקה קטנה ומשכה בחכה. אך היא עשתה זאת במרץ כזה שרגל אחת שלה התרוממה באוויר ונעל עץ החדשה שלה אפה פלופ ישר למים!

אך זה עוד לא הכל, כי הקִרס של קִיט עפה סביב, נתפס בבגדים של קִיט ודקר אותו. קִיט קפץ, זעק

"אווי!" ואז, בלי שמישהו יכול היה להבין איך זה קרה,

בחול, חיבר בחוטים ושם את הבגדים של קיט לייבוש. קאט שמה את שלושת הנעלים ליד החכות. הם אכלו עכשיו את ארוחת הצהרים שלהם, לחם בחמאה, גבינה, חלב וכמה צנוניות מהגינה שלהם. למרות קצת חול שהיה עליהן הן היו טעימות מאוד. אחרי כן אמר סבא:

"אי-אפשר לחזור הביתה ללא דגים." הוא חזר למזח לדוג. קיט וקאט נשארו על החוף ושיחקו בינתיים. קיט בנה סוללה מסביבו וקאט חפרה תעלה מסביב הסוללה. אחר כך מצאה כמה צדפים, הכינה בהם עוגיות חול ושמה אותן בשמש לייבוש. בינתיים סבא תפס דג ושם אותו בסל, כדי להביא הביתה. התאומים שחקו עד שצל הסוללה הגבוהה נעשה

ארוך מאוד. סבא החליט שהגיע הזמן לחזור הביתה. הוא עזר לקיט להתלבש, אך הבגדים שלו היו עדיין לחים במקצת. וקאט צריכה הייתה ללכת יחפה ולהחזיק את נעל העץ שלה ביד.

"זו הייתה אש-ש-מתך" זעק קיט "את התחל-ל-ת. ואיפה הנעל החדשה שלך?"
"איפה הנעלים שלך?" צעקה קאט.
ובאמת, איפה הן היו? איש מהם לא חשב על הנעלים, כי דאגו רק לקיט.
הם רצו לקצה המזח והסתכלו למים. ושם ראו את הנעל של קאט, שטה כמו סירה קטנה לכוון אמריקה. הנעלים של קיט עדיין התנוודדו במים סמוך למזח.
"או, או, הנעל!" קרא קאט, אבל הגלים דחפו את הנעל הלאה והלאה בכל רגע. אותה אי-אפשר היה כבר לתפוס. אבל סבא הטיל חכה ומשך מהים את שתי נעליו של קיט. קאט הורידה את הנעל השניה ואת הגרביים ונשארה יחפה.

קיט הוריד את בגדיו. סבא כיסה אותו בחול כדי שלא יצטנן, לקח את החכות של התאומים, תקע אותם

הם עברו את הסוללה, והלכו דרך השדות ובדרך לאורך התעלה. הדרך נראתה כמו סרט צהוב החוצה שדות ירוקים. הם הלכו לאט כי היו עייפים ומנומנמים. "הנה הבית" אמר פתאום קיט "ואמא ליד הפשפש." סבא נתן את הסל עם הדג לקיט וקאט והם נתנו אותן לאמא. היא בישלה אותו לארוחת ערב, ולמרות שזה לא היה דג גדול מאוד, הוא הספיק לכולם. סבא כנראה סיפר לגברת ודדר מה קרה על המזח, כי היא בדקה היטב את הבגדים הלחים של קיט, אך לא אמרה מילה. היא גם אמרה לקאט: "מחר נלך לסנדלר ונבקש שיכין לך נעל שניה." קיט וקאט חיבקו אותה חזק ואמרו לילה-טוב, ונרדמו עוד לפני שעצמו את עיניהם.